

4369
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Ι. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΡΩΤΕΚΔΙΚΟΥ ΤΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ Μ. ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΟΛΙΓΟΙ ΚΛΑΔΟΙ ΦΟΙΝΙΚΩΝ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΣΟΡΟΥ ΤΟΥ ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΥ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΡΩΓΑΚΗ

ΠΡΩΗΝ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ
ΕΝ ΤΗ ΚΑΤΑ ΧΑΛΚΗΝ ΙΕΡΑΙ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΙ ΣΧΟΛΗΙ

ΤΗΙ 1 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1931

ΕΝ ΤΩΙ ΝΑΩΙ ΤΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΑΓΙΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ



ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

—
1931

ΟΛΙΓΟΙ ΚΛΑΔΟΙ ΦΟΙΝΙΚΩΝ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΣΟΡΟΥ ΤΟΥ ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΥ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΡΩΓΑΚΗ

Εὐσεβεῖς καὶ πενθηφόροι παρεστῶτες,

Μεταβαίνει σήμερον ἐν μακαριστῷ καὶ λιπαρῷ γήρατι ἐκ τοῦ κόσμου τῶν ἀνθρώπων εἰς τὸν κόσμον τοῦ Θεοῦ ὁ ἐκτάδην κείμενος ἀρχαῖος μουσικοδιδασκαλος **Γεώργιος Πρωγάκης**, ὁ καλλικέλαδος ψάλτης τῶν θαυμασιῶν τοῦ Θεοῦ, ὁ ἐπὶ μουσικῇ τέχνῃ καὶ ἐμπειρία ἀγαθὸν ὄνομα ἀράμενος, ὁ ἐπὶ ἕξ καὶ πλέον δεκάδας ἐνιαυτῶν διὰ τῆς γλυκειάς αὐτοῦ φωνῆς ἠδέως τὸν οὐράνιον τῆς Ἐκκλησίας δομήτορα καὶ τοὺς ἀγίους αὐτοῦ μελωδικῶς ὑμνολογήσας καὶ δοξάσας, καὶ τὰς ἀκοὰς τῶν ἐκκλησιαζομένων εὐσεβῶν καὶ φιλοθρήσκων Χριστιανῶν ἠδύνας καὶ κατακλήσας ἐν τῇ ἡμετέρᾳ μεγαλουπόλει, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Βατούμ, ὁ ἐνθουσιώδης ζηλωτῆς καὶ κρατερὸς ὑπερμαχος τῆς ἀγνῆς καὶ σεμνοπρεποῦς τῶν πατέρων ἡμῶν μουσικῆς, ὁ αὐστηρὸς θεματο-

φύλαξ τοῦ γνησίου καὶ κατασκευαστικῆς τῆς μουσικῆς μέλους καὶ τοῦ σεμνοῦ αὐτῆς ὕφους, ὁ βαθὺς μύστης τῆς τυπικῆς διατάξεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν Ἀκολουθιῶν, ὁ μαθητὴς καὶ θαυμαστὴς τῶν ἀοιδίμων μουσικοδιδασκάλων Γεωργίου τοῦ Ραιδεστηνοῦ καὶ Ἰωάννου Καβάδα τοῦ Χίου, ὁ πιστὸς ἐρμηνευτὴς καὶ ἐκτελεστὴς τῶν μελῶν Ξένου τοῦ Κορῶνη, Ἰωάννου τοῦ Κλαδᾶ, Πέτρου τοῦ Μπερεκέτου, Πέτρου τοῦ Πελοποννησίου, Γεωργίου τοῦ Κρητός, Ἰακώβου τοῦ Πρωτοψάλτου, Γρηγορίου Πρωτοψάλτου τοῦ Λευϊτίδου καὶ Χουρμουζίου τοῦ Χαρτοφύλακος.

Ἐπὶ τῷ ἀλγεινῷ θανάτῳ σου, προσφιλέστατε νεκρέ, ὑπὸ βαθείας θλίψεως συνεχεται πᾶς ὁμογενής, παρὰ τῷ ὁποίῳ τὸ νεωτεριστικὸν πνεῦμα δὲν ἀπεμάρανε τὴν στοργὴν αὐτοῦ πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἡμῶν μουσικὴν, τὴν πατρῶαν ταύτην κληρονομίαν, ὑπὲρ ἧς ἅπαντα τὸν βίον σου ἀφιέρωσας μετὰ ζήλου καὶ αὐταπαρνησίας. Θρηνεῖ ἡ ἱερὰ τοῦ Δαμασκηνοῦ τέχνη τὸν ἀκάματον αὐτῆς μύστην καὶ μυσταγωγόν. Σὲ κλαίει ἡ ὑπὸ τὸ ἄχθος ὀδύνης κύπτουσα οἰκογένειά σου. Σὲ θρηνοῦσιν οἱ εἰς λύπην βυθισθέντες πολυάριθμοι καὶ προσφιλεῖς φίλοι σου. Σὲ θρηνεῖ σύμπας ὁ ὁμόφυλος ἱεροψαλτικὸς θίασος καὶ οἱ μετὰ σοῦ ἐν τῷ τῆς μουσικῆς ἀγῶνι συνεργασθέντες καὶ μοχθήσαντες, οἱ-

τινες συναυλίζονται ἐνθάδε περὶ τὴν νεκροδόχον ταύτην λάρνακά σου ἐκ διαφόρων σημείων τῆς Πόλεως ἵνα σοὶ ἀποδώσῃ τὸν καλλίνικον τῆς μουσικῆς τέχνης στέφανον καὶ σοὶ ἀποτείνωσι τὸν πανύστατον συναδελφικὸν ἀποχαιρετισμόν.

Δακέθυμον πένθος αἰσθάνεται καὶ ἡ Χαλικίτις ἱερὰ Θεολογικὴ Σχολή, ἐν ἣ ἐπὶ τρεῖς δεκάδας ἐνιαυτῶν, ἀπὸ τοῦ 1898 μέχρι τοῦ 1928, ἐδίδαξας τὴν ἱερὰν μουσικὴν ζηλωτῶς, φιλοτίμως καὶ καρποφόρως, καὶ ἡ ὁποία οὐδέποτε θὰ λησμονήσῃ τὴν πρὸς αὐτὴν ἀφοσίωσίν σου, οὔτε τὴν πρὸς τὴν ἄλλοτε καὶ νῦν φάλαγγα τῶν ἱερολοχιτῶν αὐτῆς πατρικὴν σου ἀγάπην, οὔτε τὰ τάλαντα τῶν μουσικῶν σου γνώσεων, τὰ ὁποῖα ὠφελίμως ὑπὲρ αὐτῆς διεσκόρπισας, οὔτε τὴν πολυετῆ, γόνιμον καὶ ἐθνωφελῆ μουσικὴν σου δρασίμην, ἧς ἕνεκα αὕτη εὐγνωμονοῦσα θ' ἀναγράψῃ τὸ προσφιλέδες σου ὄνομα εἰς τὴν χορείαν τῶν ἀοιδίμων μουσικοδιδασκάλων αὐτῆς.

Μέσην ἀλγεῖ τὴν καρδίαν καὶ ὁ πνευματικὸς ἀρχηγὸς καὶ ποιμενάρχης τῆς θεοσώστου ταύτης ἐπαρχίας Δέρκων, ὅστις προεξάρχει τῆς μεγαλοπρεποῦς ταύτης κηδεῖας καὶ κηδεύει σήμερον ἀρχαῖον συμμαθητὴν αὐτοῦ καὶ συνταξιῶτην, μεθ' οὗ συναπεφοίτησε τῷ 1880 ἐκ τῆς μεγαλοδόξου Μεγάλης τοῦ Γένους Σχολῆς.

Τοῦ πένθους μετέχει τὸ καύχημα καὶ ἡ δόξα τῶν συγχρόνων Πατριαρχῶν, ὁ ὡς κέδρος τοῦ Λιβάνου μεταξὺ τῶν δένδρων τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Παραδείσου ὑψούμενος, ὁ νῦν πλησιφαῶς καταγλαΐζων καὶ ἐνδόξως ἐπιλαμπρύνων τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον, ὁ μεγαλόφρων καὶ σοφὸς Φώτιος ὁ Β΄, ὁ περιδοξος ἐπὶ ἀμφιλαφεὶ καὶ ἀπαραμίλλῳ ψυχικῇ εὐγενείᾳ, ὅστις παρίσταται τῇ στιγμῇ ταύτῃ διὰ καταλλήλου ἀντιπροσώπου, ἀπονέμων οὕτω τῷ γεηρῷ σκήνει τῆς μακαρίας τοῦ μεταστάντος ψυχῆς τὰς δεούσας εὐχὰς ὡς θαυμαστῆς τῶν πατρῶων κειμηλίων καὶ θιασώτης τῆς ἱερᾶς ἡμῶν μουσικῆς.

Ἐγὼ δὲ ὁ παλαιὸς ἐν τῇ καλλιστεφάνῳ μουσικῇ σταδιοδρομία συμπαιλαιστῆς σου ἐν Μουσικοῖς Συλλόγοις καὶ Μουσικαῖς Σχολαῖς καὶ ἀπὸ τεσσαρακονταετίας διὰ φιλικῶν δεσμῶν μετὰ σοῦ συνδεδεμένος, ὑπείκων εἰς φιλικὴν παράκλησιν, προσέρχομαι ὡς ψάλτης θρηνωδὸς ἐν πένθει εἰλικρινεῖ, ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ ἐφρυνήσω τὰ ἐπικήδεια ἐγκώμιά σου, ἀφ' ἑτέρου δέ, νὰ σὲ ἀποχαιρετήσω νεκρὸν καὶ ἄπνουν τὸ πανύστατον, καίτοι διακρίνω μεταξὺ τῶν παρεστώτων ἄνδρας δυναμένους δεξιώτερον ἐμοῦ νὰ πρῶξωσι τοῦτο.

Ἄλλ' ἔστω μοι παρ' ὑμῶν ἡ χάρις, ᾧ βαρυπενθοῦντες ἀκροαταί μου, ὅπως ἐν γενικαῖς γραμμαῖς σκιαγραφῆσω τὴν βιογρα-

φικὴν εἰκόνα τοῦ θρηνουμένου ἀνδρὸς καὶ προστήσωμαι τὴν μουσικὴν δρᾶσιν αὐτοῦ ὑπόδειγμα τοῖς μεταγενεστέροις.

Οὐδεὶς ἐκ τῶν ᾧδε ἐστηκότων εἶναι ὁ ἀγνοῶν τὸν προκείμενον ἱεροφάντορα τῆς ἱεροψαλτικῆς καὶ μουσικῆς παρατάξεως. Τόπος γενέθλιος τοῦ Γεωργίου Πρωγάκη ὑπῆρξεν ἡ ὠραία τοῦ Αἰγαίου νῆσος, ἡ ἀνθεμόεσσα, ἡ μυροβόλος, ἡ καλλίπαις Χίος, ἐν ἣ ἐβλάστησεν οὗτος τῷ 1846 ἐκ γονέων εὐσεβῶν καὶ ἀρχαιοτρόπων, οἵτινες σὺν τῇ ὑλικῇ τροφῇ ἐπότισαν αὐτὸν καὶ τὸ γάλα τῆς εὐσεβείας. Ἐκ παίδων ὁ φίλος νεκρὸς ταχθεὶς συστρατιώτης τῶν μαθητῶν τοῦ θείου Δαμασκηνοῦ καὶ τοῦ μελιρρύτου Κουκκουζέλη, ἠδυσφωνότατος δὲ ὢν, ἐπεδόθη εἰς τὴν ψυχοτερπῆ ἐκκλησιαστικὴν ἡμῶν μουσικὴν, ἧς ἀνεδείχθη ἠδύμολπος καὶ ἐμπειρότατος ἱεροφάντορ.

Οἱ ἀναδιφῶντες τὰ ἀρχεῖα τοῦ πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας ἐπὶ τῆς ἱερατείας τοῦ ὀσίας μνήμης γερασμιωτάτου Πατριάρχου Σωφρονίου, εὗρισκousi τῷ 1871 τὸ ὄνομα τοῦ προσφιλοῦς νεκροῦ συνημμένον ἐπὶ ὄλην διετίαν μετὰ τῶν ἀρχωδῶν καὶ χοραρχῶν τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ πατριαρχικοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Σάββα.

Ἀνερχόμενοι κατόπιν τὰς βαθμίδας τῆς πρεσβυγενουῦς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς, τοῦ ἐνδόξου

ἐκείνου καὶ μεγάλου παρελθόντος τεμένους τῶν πατρῶν Μουσῶν, εὐρίσκομεν εἰς τὰ μητρῶα αὐτῆς τὸν φίλον νεκρὸν ἀποτερματίζοντα τὸν δόλιχον τῶν μαθημάτων αὐτῆς καὶ ἀποφοιτῶντα ἀριστοῦχον τῷ 1880.

Μετὰ ταῦτα ἄς ἀνοίξωμεν τὰς δέλτους διαφόρων ναῶν τοῦ ἐξωτερικοῦ, καὶ θὰ εὐρωμεν τὸν θρηνούμενον μουσικὸν εἰς τὰς κλεινὰς Ἀθήνας, φοιτῶντα ἐπὶ ὅλην διαιτίαν εἰς τὴν Φιλοσοφικὴν Σχολὴν τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, συγχρόνως δὲ διευθύνοντα καὶ τὸν ἀριστερὸν χορὸν τοῦ αὐτόσε ἱεροῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ.

Κατόπιν εὐρίσκομεν τὸν προκείμενον νεκρὸν ψάλλοντα ἀριστερόθεν ἐπὶ ὅλην δεκαετίαν εἰς τὸν ἐν Γαλατᾷ ἱερὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῶν Χίων, εἶτα δὲ διδάσκαλον καὶ δεξιὸν ψάλτην τῆς πόλεως Βατούμ, ἀργότερον δὲ διδάσκαλον τῆς σχολῆς τοῦ ἐρατεινοῦ τούτου προαστείου τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, τελοῦντα δὲ ἅμα καὶ τὰ καθήκοντα δεξιῶ ψάλτου τοῦ ναοῦ τούτου, ἐν τῷ ὁποίῳ, ἀφοῦ ἄλλοτε ἔψαλε κατανυκτικῶς καὶ εὐλαβῶς πλείστων ὄσων ἄλλων τὰς νεκρωσίμους ἀκολουθίας, τὴν ἑαυτοῦ σήμερον ψάλλουσιν ἐν κατανυκτικῇ ἐπιβλητικότητι οἱ ἀρχωδοὶ τῆς Μ. Ἐκκλησίας, οἵτινες διὰ πολλῆς ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ περιέβαλον τὸν κηδευόμενον.

Ἄς εἰσέλθωμεν ἀκολούθως εἰς τὸ Οἰ-

κουμενικὸν Πατριαρχεῖον, καὶ ἐκεῖ ἀνερευνῶντες ἐν τῷ Ἀρχιεποφυλακείῳ τὴν σοβαρὰν μουσικὴν ἐργασίαν τῆς Πατριαρχικῆς Μουσικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ 1881, θὰ εὐρωμεν τὸν κηδευόμενον ἄνδρα Γραμματέα αὐτῆς. Ἡ ἱστορία διηγεῖται καὶ οὐδεὶς ἀρνεῖται ὅτι ἡ Ἐπιτροπὴ ἐκείνη συνέλαβε καὶ ἠχημαλώτισεν ἐντὸς μουσικοῦ ὄργάνου, τοῦ Ἰωακείμειου Ψαλτηρίου, τοὺς νόμους καὶ κανόνας τῆς πατροπαραδότου Μουσικῆς, διὰ νέας δὲ Γραμματικῆς, συνυφανθείσης ὑπὸ τοῦ θρηνουμένου ἀνδρός, παρέδωκεν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους τὴν ἐντολὴν νὰ περατώσωσι τὴν σπουδαίαν ἐκείνην ἐργασίαν, τὴν ὁποίαν βραδύτερον, κατ' ἐντολὴν τοῦ μουσικωτάτου Πατριάρχου Κωνσταντίνου τοῦ Ε', ἀνέλαβε νὰ συνεχίσῃ, ὁ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Πατριάρχου ἰδρυθεὶς ἐν τοῖς Πατριαρχείοις πρῶτος μετὰ τὴν ἄλωσιν Πατριαρχικὸς Μουσικὸς Σύλλογος, ὑπὲρ τῆς προόδου καὶ ἀκμῆς τοῦ ὁποίου εἰργάσθη καὶ ἐμόχθησεν ὁ αἰμίμηστος ἀνὴρ μετὰ τοῦ ταῦτα λέγοντος καὶ μετ' ἄλλων παραγωγικωτάτων μελῶν ἐπὶ ὀλόκληρα 26 ἔτη.

Ἄς ἀνοίξωμεν, ὦ βαρυπενθοῦσα συνάθροισις, καὶ τὰ μουσικὰ φιλοπονήματα τοῦ μακαρίτου, τὰ τε ἔντυπα καὶ τὰ ἐν χειρογράφῳ, καὶ ἄς ἐγκύψωμεν ἰδίᾳ εἰς τὴν τρίτον «Μουσικὴν Συλλογὴν» αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν

ὁ ἀείμνηστος ὡς φιλόπρονος μέλισσα ἠνθολόγησεν ἐκ τῶν εὐανθῶν τῆς Μουσικῆς λειμῶνων, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἀπεθησαύρισεν ὅσα μαθήματα ἐκπροσωποῦσι τὸ γνήσιον μέλος τῆς ἱερᾶς Βυζαντινῆς Μούσης, καταφυγῶν ἅμα ἐν πολλοῖς πρὸς τέλειον καὶ πλήρη καταρτισμὸν τοῦ πονήματος ἐκείνου, τὸ ὁποῖον εἶναι καρπὸς μακρᾶς ἀναδιφήσεως καὶ ἐρεῦνης, εἰς τὴν σοφὴν γνώμην καὶ τὰ μουσικὰ φῶτα Κωνσταντίνου τοῦ Ε΄, τοῦ περικλεοῦς ἐκείνου τὴν σοφίαν, τὴν μουσικὴν καὶ τὴν ἀρετὴν Πατριάρχου.

Δὲν ἐπεκτείνομαι εἰς πλείονα περὶ τῆς μουσικῆς ἀξίας καὶ δράσεως τοῦ φίλου νεκροῦ, ἀναφέρω δὲ μόνον ὅτι τὸ ὄνομα αὐτοῦ ὡς καθηγητοῦ τῆς Μουσικῆς θὰ διαμείνῃ ἀλησμόνητον εἰς τὴν ἐν Χάλκῃ Θεολογικὴν Σχολὴν, τὸ σεπτὸν ἐκεῖνο τῆς εὐσεβείας καθίδρυμα, διότι πάντες σχεδὸν οἱ ἱεράρχαι καὶ οἱ λοιποὶ κληρικοὶ καὶ οἱ κατὰ τὴν τελευταίαν τριακονταετίαν ἐκ ταύτης ἀποφοιτήσαντες ὑπῆρξαν μαθηταὶ αὐτοῦ, τοὺς ὁποίους ἐγαλούχησε διὰ τῶν ναμάτων τῆς θείας τέχνης, καὶ εἰς τοὺς ὁποίους ἡ μεθοδικὴ διδασκαλία αὐτοῦ καὶ μετὰ πάροδον τόσων ἐτῶν ἔναυλος εἰσέτι παραμένει καὶ ἰσοβίως θὰ μείνῃ εἰς τὰς ἀκοὰς αὐτῶν. « Καὶ ἐμέθυσε πρασιὰν αὐτοῦ ὡς Ἰορδάνης ἐν ἡμέραις θερισμοῦ » (Σειρὰχ 24, 27, 31). Ὑπῆρξε διὰ

τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἀληθῆς μουσικοδιδάσκαλος ἐξεγείρων διὰ τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ τὸν ἱερὸν ἐνθουσιασμὸν αὐτῶν ὑπὲρ τῆς ἱερᾶς ἡμῶν μουσικῆς, συχνάκις δὲ ἀνέφερεν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ του πολλοὺς ἐπιφανεῖς Εὐρωπαίους θαυμαστὰς αὐτῆς, ἰδίᾳ δὲ τὸν πατέρα Ἀλέξανδρον Δουμᾶν, τὸν μεγαλοφυέστατον τῆς Γαλλίας συγγραφέα, ὅστις ἀκούσας κατὰ τὴν ἐν τῇ Ἀνατολῇ περιοδείαν αὐτοῦ τὴν ἡδυτερπῆ Βυζαντινὴν Μουσικὴν καὶ γοητευθεὶς, ἔγραψεν εἰς τὸ « Ὀδοιπορικὸν Ἀπομνημόνευμα » αὐτοῦ ὅτι « Οὐδέποτε κατὰ τὸν βίον του ἤκουσε Μουσικὴν περιέχουσαν τοσοῦτους θησαυροὺς κάλλους καὶ μέλους, καὶ ὅτι οὐδέποτε ἀνεγνώρισεν εἰς μουσουργήματα τοσαύτην συγκίνησιν, κατάνυξιν καὶ τοσαῦτα θέλγητρα ».

Ἀλησμόνητος προσέτι θὰ παραμείνῃ ἡ ὑπηρεσία τοῦ Γεωργίου Πρωγάκη ὡς Βιβλιοφύλακος καὶ Γραμματέως τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ὅτε ἐπεδόθη καὶ εἰς μελέτας ἐν τῇ πλουσίᾳ Βιβλιοθήκῃ αὐτῆς, ἐξ ἧς ἀπεμάξατο καὶ ἠντλήσε πλοῦτον γνώσεων. Ὑπὸ τὸν κάματον τοιαύτης μουσικῆς δράσεως καὶ ὑπὸ τὸ βάρος τῶν 80 ἐτῶν εἶχε καμφθῆ προτριετίας ἡ ὑγεία τοῦ φίλου νεκροῦ καὶ ἀπεχώρησεν ἐκ τῆς ἐν τῇ σχολῇ ἐνεργοῦ ὑπηρεσίας, χθὲς δὲ μετέστη πρὸς τὸν οὐράνιον ἡμῶν Πατέρα.

Ἡ Θεολογικὴ Σχολή, πολυδάκρυτε φίλε, προσηκόντως ἀμείβουσα τὰς πρὸς αὐτὴν ὑπηρεσίας σου, ἐπαινετῇ προνοίᾳ τῆς σεβαστῆς Ἐφορίας αὐτῆς, σὲ κηδεύει σήμερον, σχολικῇ δαπάνῃ, ἀρτυομένη τὸ παράδειγμα ἐκ τῆς προγονικῆς ἱστορίας, καὶ σὲ συνοδεύει μέχρι τοῦ τάφου διὰ τοῦ βαρυπενθοῦντος ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ σου φίλου σου Σχολάρχου, τοῦ καθηγητικοῦ συλλόγου καὶ τῶν μαθητῶν τῶν ἀνωτέρων τάξεων αὐτῆς.

Ὁ φίλος νεκρὸς ἐπὶ ὄλην δεκαετίαν εὐργάσθη καὶ ἐμόχθησε μετὰ θερμοσυροῦ ζήλου καὶ σπανίας αὐταπαρησιᾶς ἐπὶ τῆς ἐμῆς λιτῆς διευθύσεως καὶ εἰς τὴν Μουσικὴν Σχολὴν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσικοῦ Συλλόγου ὑπὲρ τῆς προόδου τῶν μαθητῶν αὐτῆς. Πάντες γινώσκομεν, καὶ ἐγὼ εἰμὶ μάρτυς ὅτι διὰ τὸν ἀοίδιμον ἢ αὐστηρὰ τοῦ καθήκοντος ἐκπλήρωσις ἦτο τὸ πρῶτον καὶ ἀπαραίτητον στοιχεῖον, τὸ ὁποῖον κατ' ἐξοχὴν διέκρινε πάντοτε αὐτὸν καὶ ἀνέδειξεν αὐτὸν πρότυπον μουσικοδιδασκάλου. Ἠγάπα τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ὡς φίλτατα τέκνα καὶ παρ' αὐτῶν ἠγαπάτο ὡς φιλόστοργος πατήρ.

Ὁ ἀείμνηστος διετέλεσε μέλος ἀγλᾶν τοῦ Προεδρείου τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσικοῦ Συλλόγου καὶ διαφόρων Ἐπιτροπῶν αὐτοῦ, ἐν ταῖς ὁποῖαις αἰ γινῶμαι, αἰ ἀνακοινώσεις καὶ τὰ ὑπομνήματα αὐτοῦ ἐξετι-

μῶντο πάντοτε ὑπὸ τῶν μουσικωτάτων συναδέλφωσιν αὐτοῦ.

Προσθέσατε εἰς τὰ προσόντα τοῦ μακαρίτου ὅτι ὑπῆρξεν εὐσεβέστατος Χριστιανός, ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ἄνθρωπος τοῦ καθήκοντος, ἀγαστὸς οἰκογενειάρχης, ἀγαθὸς σύζυγος, φιλόστοργος πατήρ, τίμιος καὶ χρηστὸς πολίτης, τύπος ἀρχαϊκῆς ἀπλοϊκότητος καὶ ἀκεραιότητος, φυσιογνωμία πάντοτε ἡμερος καὶ γλυκεῖα. Οἱ μετ' αὐτοῦ ἀναστραφέντες ἐγνώρισαν τὴν ἀνεξικακίαν αὐτοῦ, τὴν χρηστότητα, τὴν ἀνοχήν, τὴν ὑπομονήν, τὴν πραότητα.

Ὁ ἀείμνηστος ἔστεψε τὴν κορυφὴν αὐτοῦ καὶ διὰ φίλων κατεχόντων ὑψηλὰς ἔδρας ἐν ταῖς ἐπιστήμασι, ἐν τῷ μουσικῷ κόσμῳ, ἐν τῇ ἱεραρχίᾳ καὶ τῷ ἱερῷ κλήρῳ. Ἦτο συνδεδεμένος διὰ δεσμῶν τιμῆς καὶ ἀφοσιώσεως μετὰ πάντων τῶν κατὰ τὴν τελευταίαν πεντηκονταετίαν κλεισάντων τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον Πατριαρχῶν, Ἐσεμνύετο δὲ ὁ ἀείμνηστος διότι ἀπῆλαυε ἰδιαίτατα τῆς εὐνοίας καὶ ἀγάπης τοῦ νῦν εὐκλεῶς πατριαρχεύοντος Φωτίου τοῦ Β', ὅστις τυγχάνει κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ τε ὁμογενοῦς καὶ τοῦ πανορθοδόξου κόσμου τὸ ἀγλάϊσμα καὶ σέμνωμα τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἐποχῆς μας, εἰς ἀντάξιον διάδοχος τῶν μετὰ τὴν ἄλωσιν μεγάλων Πατριαρχῶν.

Ἐξετάσωμεν τὸν Γ. Πρωγάκην καὶ ὡς οἰκογενειάρχην. Ἐν ἀκμαίᾳ ὢν ἀνδρικῇ ἡλικίᾳ ἔπηξε τὴν φωλεὰν τῆς οἰκογενειακῆς αὐτοῦ ζωῆς, ἐκλέξας σύντροφον τοῦ βίου γυναῖκα σώφρονα καὶ ἐνάρετον «Ὁς εὔρε γυναῖκα ἀγαθὴν, εὔρε θησαυρὸν» λέγει ὁ Θεὸς διὰ στόματος τοῦ θαυμασίου ἐκείνου σοφοῦ Σειράχ τοῦ παλαιοῦ Ἰσραήλ. Εὐλογηθεῖς δὲ καὶ ἐν τῷ συζυγικῷ αὐτοῦ βίῳ ὑπὸ ξυνωρίδος χαριτοβούτων θυγατέρων, τῆς Λεμονιάς καὶ τῆς Ξένης, ἐφρόντιζε περὶ τῆς ὅσον οἶόν τε ἐπιμελοῦς ἀνατροφῆς καὶ ἐκπαιδεύσεως αὐτῶν, συνεπίκουρον ἔχων τὴν ἀχώριστον τοῦ βίου αὐτοῦ σύντροφον Μαρίαν.

Τοιοῦτος ἐν ἀτελεστάτῃ σκιαγραφίᾳ ὁ μουσικώτατος ἀνὴρ, ὅστις κατέρχεται σήμερον εἰς τὸν τάφον, φέρων ἐπὶ τῆς τιμίας κεφαλῆς αὐτοῦ τὸ τῶν μουσικῶν καμάτων στέφος, οὔτινος τὰ φύλλα πάντοτε ἀμάραντα θὰ κοσμῶσι τὴν μνήμην αὐτοῦ. «Πόνοι γὰρ —κατὰ τὸν ἐπώνυμον τῆς βασιλείας καὶ οὐρανοφάντορα τῆς Ἐκκλησίας πατέρα — γεννῶσι δόξαν, κάματοι δὲ προξενοῦσι στεφάνους».

Ἄλλὰ πρὶν ἢ περάνωμεν τὸν λόγον, δεόν νὰ προσθέσωμεν ὅτι τῆς τραγωδίας τοῦ θανάτου τοῦ θρηνομένου ἀνδρὸς ὑπάρχει μία προᾶξις ἀκόμη. Ἐν ταῖς τραγωδίαις τῶν ἡμετέρων ἀρχαίων ἐνδόξων τραγικῶν ἢ λύσις δὲν

ἐγίνετο ἐπὶ τῆς σκηνῆς, Ἄγγελος θ' ἀναγείλη τὴν λύσιν. Καὶ ἰδοὺ ἐξηγοῦμαι. Εἶπομεν ὅτι ὁ ἀείμνηστος μουσικοδιδάσκαλος ἔσπεψε τὸν βίον αὐτοῦ διὰ ξυνωρίδος θυγατέρων. Ἐκ τούτων ἢ μία, ἢ νεωτέρα, ἢ ἄγαμος, πάρεστι, ἢ δὲ ἀποκατασταθεῖσα δι' εὐτυχοῦς συνοικεσίου εὐρίσκεται εἰς τὴν νῆσον Κῶν. Ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκεται ἢ ἔγγαμος θυγάτηρ αὐτοῦ, θὰ καταπέση ἢ αὐλαία, ἄρρητος δὲ ὀδύνη θὰ σπαράξῃ τὴν καρδίαν αὐτῆς, στοναχὴ βαρεῖα, σπαραξικάρδιος γόος καὶ ἄμετρος κοπετὸς καὶ θρήνος θ' ἀκουσθῆ, καὶ θὰ συστενάξῃ καὶ θὰ συνθρηνήσῃ αὕτη μεθ' ὀλοκλήρου τῆς ἐνταῦθα οἰκογενείας αὐτῆς, τῆς βαρέως ὑπὸ ἄχους καὶ πυρίνων δακρύων κατακλυζομένης, ὅταν καταφθάσῃ ἐκεῖ ὁ ἄγγελος τῆς μελανοπτέρου καὶ κεραυνοβόλου συμφορᾶς.

Ἄλλ' ὦ προσφιλέστατε νεκρέ. Ἡ εὐσεβειοτάτη ψυχὴ σου ὡς περιστερὰ ἄς ἀνέλθῃ ἤδη εἰς τὰ ἐν οὐρανοῖς σκηνώματα τῆς θείας δόξης, καὶ ἄς γείνη δεκτὴ εἰς τοὺς πυλῶνας τῆς αἰωνιότητος ἐν μελωδίαις ὑπὸ τῶν πνευμάτων τῶν μεγάλων μουσικῶν φωστήρων τῆς Ἐκκλησίας, ἀρχαίων καὶ νεωτέρων, μεθ' ὧν ἄς ψάλλῃ καὶ ἄς ὑμνολογῆ ἐκεῖ τὰ μεγαλεῖα τῆς τρισηλίου θεότητος. Προσέτι ἄς ἰκετεύῃ τὴν θείαν ἀγαθότητα ὅπως ἀνατείλῃ αὕτη ἐπὶ τὸν μουσικὸν ὁρίζοντα ἡμέρας εὐ-

δοκίας πρὸς δόξαν καὶ εὐκλειαν τῆς ἱεραῆς
ἡμῶν μουσικῆς.

Αἰωνία καὶ ἀμάραντος εἶη ἡ μνήμη σου,
ἀκάματε τοῦ μουσικοῦ ἀμπελῶνος ἐργάτα.

Αἰωνία καὶ τρεῖς αἰωνία εἶη ἡ μνήμη σου.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη, προσφιλέστατε
Γεώργιε Πρωγάκη. Ἀμήν, Γένοιτο.

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ

τοῦ κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΟΥ
καθηγητοῦ τῆς ἐν Χάλκῃ ἱεραῆς Θεολογικῆς Σχολῆς
ἐξ ὀνόματος τοῦ Καθηγητικοῦ Συλλόγου.

Χωρὶς δάκρυα καὶ ὀλοφυρμούς με εἰλικρινεῖς ὅμως
μακαρισμούς σὲ προπέμπομεν εἰς τὴν αἰωνιότητα, σε-
βαστέ συνάδελφε καὶ Διδάσκαλε!

Συγκρατοῦνται τὰ δάκρυά μας εἰς τὰς πηγὰς των
ἀπὸ τὴν παρήγορον σκέψιν, ὅτι κατέρχεσαι εἰς τὸν
τάφον «ὡσπερ σῖτος ὄριμος κατὰ καιρὸν αὐτοῦ θερι-
ζόμενος ἢ ὡσπερ θυμωνιὰ ἄλωνος καθ' ὥραν συγκο-
μισθεῖσα» (Ἰωβ ε' 26). Δεσμεύονται οἱ ὀλοφυρμοὶ
εἰς τὸν λάρυγγά μας μετὰ τὴν ἀνάμνησιν τῶν λόγων
τοῦ Σοφοῦ, ὅτι «καλὸν τοῦ θανάτου τὸ κρῖμα ἀνθρώ-
πῳ ἐλαττουμένῳ ἐν ἰσχύϊ, ἐσχατογήρῳ καὶ περισπω-
μένῳ περὶ πάντων» (Σειράχ μα' 2).

Πενθεῖ βεβαίως ἡ ψυχὴ μας διὰ τὸν χωρισμὸν ἀπὸ
τὸν κατ' ἐξοχὴν καλὸν συνάδελφον καὶ διδάσκαλον,
ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ πένθει σὲ μακαρίζομεν διὰ τὴν ἐκ
τῶν λυπηρῶν καὶ προσκαίρων πρὸς τὰ εὐφρόσυνα καὶ
αἰώνια μετὰστασίαν σου, ἐπισφραγίζουσαν ἕνα μακρὸν
ἐπίγειον βίον μεστὸν πραότητος, ταπεινοφροσύνης, ἀνε-
ξικακίας καὶ καλοκαγαθίας. Τὸν ἀνθῶνα αὐτῶν τῶν
ἀρετῶν ὡς φιλόπουνος γεωργὸς ἐκαλλιέργει καὶ μετὰ τὸ
ἄρωμα αὐτῶν ἐφείλκεες τὸν σεβασμὸν ὅλων ἐκείνων,
μεθ' ὧν σὲ συνέδεσεν ἡ ζωὴ καὶ ἐπὶ μέρους τῶν συνα-
δέλφων καὶ τῶν μαθητῶν σου.

Σὺ ἦσο δι' ἡμᾶς πρότυπον συναδελφικῆς ἀγάπης καὶ διδασκαλικῆς στοργῆς. Ἀληθῶς, πόσον μᾶς ἠγάπας!

Σὺ ἦσο δι' ἡμᾶς ὑπόδειγμα κλοκαγαθίας. Ἄ! πόσον λαμπρὰ διδάγματα δὲν ἐδίδασκεν εἰς τε τοὺς συναδέλφους καὶ τοὺς μαθητάς σου ἡ βαθεῖα καὶ μεγάλη καλωσύνη σου!

Καλὰ βεβαίως καὶ ὠφέλιμα τὰ μαθήματα τῆς φωνητικῆς ἀρμονίας πού ἀπέδιδον αἱ χορδαὶ τοῦ λάρυγγός σου, θεσπεσιώτεροι ὅμως καὶ ἡδυμολπότεροι ἦσαν οἱ ὕμνοι τῆς ἠθικῆς ἀρμονίας πού ἀσιγήτως ἀνέμελλες μὲ τὰς χορδὰς τῆς χριστιανικῆς ἐγχορδισμένης ψυχῆς σου! Καὶ οὕτω διπλῶς ἐπετέλεις τὴν ἱεράν σου ἐν τῇ φιλότατῃ Σχολῇ διακονίαν, ἐμφανιζόμενος διδάσκαλος διπλῆς ἀρμονίας φωνητικῆς καὶ ψυχικῆς.

Καὶ ὁ μὲν προλαλήσας ὀτρυνὸς ἱστοριοδίφης τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς μὲ τὴν ἀναμφισβήτητον αὐτοῦ ἀρμοδιότητα, ἐξῆρεν ἤδη τὴν πολύτιμον συμβολήν σου εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς. Εἰς ἐμέ δὲ ὡς ἐπιτραπῆ νὰ περιορισθῶ εἰς τὴν ὑπόδειξιν τῆς πολυτίμου συμβολῆς σου εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς ἐφηρμοσμένης χριστιανικῆς Ἠθικῆς, δι' ὧν ἐδίδες διὰ τοῦ ζωντανοῦ παραδείγματος μαθημάτων ἀγάπης πρὸς πάντας, ταπεινοφροσύνης, ἀτυφίας καὶ πραότητος. Κατὰ τὴν μακρὰν καὶ εὖροικον ἐν τῇ Σχολῇ διδασκαλίαν σου τίνα τῶν συναδέλφων ἢ μαθητῶν σου ἐπύκρνες, τίνα διέβαλες, τίνα ἐφθόνητες, κατὰ τίνος ἐξωργίσθης ἢ παρὰ τίνος πικρανθεὶς ἐμνησικακήσας καὶ δὲν συνεχώρησας;

Ἰδιαιτέρως δὲ τίνα τῶν μαθητῶν σου ἐπλήγγωσες ποτε μὲ παρατήρησιν δηκτικὴν ἢ μὲ λόγον εἴρωνα καὶ πικρόν;

Καὶ ὅταν μᾶς ὠνόμαζες παιδιὰ σου δὲν ἐδοῦλευες εἰς τυπικὴν φιλοφροσύνην. Διησθανόμεθα ὅτι ἀληθῶς

ὡσὰν παιδιὰ σου μᾶς ἠγάπας καὶ ἡ πατρικὴ ἀγάπη σου ἠχημαλῶτιζε τὴν οὐκίην στοργὴν μας.

Εἰς τὴν θείαν λοιπὸν ἀρετὴν τῆς ἀγάπης φόρον εὐγνωμοσύνης ἀποτίνοντες συνεκεντρώθημεν ἐδῶ παρὰ σοὶ τὸ ὕστατον ἀντιπρόσωποι τῶν τε ἀρχαιοτέρων καὶ νεωτέρων τροφίμων τῆς Χαλκίτιδος Θεολογικῆς Σχολῆς, ὡς τε συνάδελφοι καὶ μαθηταὶ σου, ἵνα ἐκ προσώπου τῶν ἱερῶν φαλάγγων τῆς γεραρᾶς Μητρὸς ἡμῶν Σχολῆς προσαγορευσωμεν εὐγνωμόνως καὶ προπέμψωμεν τὸ γεηρὸν σκῆνός σου!

Ἡ συμπαθεστάτη ὅμως εἰκὼν τῆς ἠθικῆς σου ὑποστάτους θὰ παραμείνῃ ἐσαεὶ ἐγκεχαραγμένη εἰς τὴν πλάκα τῆς ψυχῆς μας καὶ εἰς τὸν κώδικα τῶν τιμιωτέρων ἀναμνήσεων τῆς ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς, διότι εἶναι λαξευμένη ἀπὸ τὴν σμίλην τῆς ἀγάπης, τῆς ὁποίας τὰ καλλιτεχνήματα ὀριαμβεύουν κατὰ τῆς φθορᾶς τοῦ χρόνου καὶ τοῦ θανάτου, ἀφοῦ ἡ ἀγάπη κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον οὐδέποτε ἐκπίπτει.

Καὶ ἡ μὲν σὴ μακαρία ψυχὴ καὶ ἐκ τοῦ ὑπερπέραν κόσμου τῆς αἰωνιότητος διατρανοῦσα τὴν πρὸς ἡμᾶς ἀγάπην της θὰ δέεται, βέβαια, τοῦ Ὑψίστου, ἵνα καὶ ἡμᾶς τοὺς ἀγαπητοὺς συναδέλφους σου ἀξιῶσῃ νὰ τελέσωμεν τὸν δρόμον ἐπιτυχῶς, τηροῦντες εὐόρκως τὴν ἱεράν παρακαταθήκην ἀνόθευτον καὶ ἀμείωτον.

Ὁ δὲ σύλλογος τῶν συναδέλφων σου, ὅστις πάντοτε δι' ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ σὲ περιέβαλλε, νῦν ὁμόφωνον καὶ ὀλόψυχον ἀναπέμπει πρὸς τὸν Ζωοδότην εὐχὴν, ὅπως ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ καλοῦ κάγαθοῦ συναδέλφου καὶ διδασκάλου ἡμῶν Γεωργίου Πρωγάκη καὶ μετὰ δικαίων συναριθμήσῃ.

Μὲ τὴν εὐχὴν δὲ ταύτην ὁ καθηγητικὸς σύλλογος τῆς ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς σὲ προσφωνεῖ δι' ἐμοῦ τὸ «αἰωνία σου ἡ μνήμη, ἀξιωμακάριστε, ἀείμνηστε καὶ σεβαστὲ ἡμῶν Διδάσκαλε»!

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ

τοῦ ἐκ ἐκ τῶν μαθητῶν τῆς ἀνωτάτης τάξεως
τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς κ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΚΑΡΔΑΜΕΝΗ

Ἐπεσε, λοιπόν, καὶ Σὺ, γηραιὸ καὶ Σεβάσμιε Διδάσκαλε, ἔπεσε εἰς τὴν πνοὴν τοῦ ἀκατανικήτου χρόνου, πανύψηλος κέδρος τοῦ ἱεροῦ ἄλσους τῆς τροφοῦ ἡμῶν Σχολῆς, καὶ εἰς τὸν κρότον τῆς μοιραίας Σου πτώσεως ἠσθάνθημεν ὅλοι θλιβερόν ἄλγος. Βαρὺς ὁ κλῆρος νὰ ἐκφράσω δι' ὀλίγων λέξεων, τὴν λύπην, ἣ ἡποία μᾶς κατέχει ἐπὶ τῷ θανάτῳ Σου.

Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ζωγραφηθῇ μὲ ἓνα πενιχρὸν χρωστῆρα ἢ μεγάλη θλίψις, τὴν ἡποίαν ἠσθάνθημεν ἡμεῖς οἱ μικροὶ ἱεροψάλται τοῦ ἄλσους τοῦ Κυρίου, συνειθισμένοι νὰ καταφεύγωμεν ὑπὸ τὰ πυκνά Σου φυλλώματα διὰ νὰ ψάλωμεν τὰ ἱερά ἄσματα, τῶν ἡποίων ὑπῆρξες σεμνὸς καὶ ἀρχαιοπρεπὴς διδάσκαλος;

Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ περιγραφῇ ἢ μεγάλη ἀπώλεια, τὴν ἡποίαν ὑπέστημεν ἡμεῖς οἱ τελευταῖοι ἐκ τῶν μαθητῶν Σου, ὧν ἐνεθουσίαζες τὰς καρδίας;

Φεῦ! Μᾶς ἦτο πεπρωμένον νὰ συναθροισθῶμεν περίξ τοῦ ἱεροῦ Σου σκήνους διὰ νὰ ψάλωμεν μὲ πόνον βαθὺν εἰς τὴν καρδίαν μας τὰ πένθιμα ἄσματα τοῦ θανάτου!

Εἶναι πολὺ βαθὺς ἐπὶ τῷ θανάτῳ Σου ὁ πόνος τῆς καρδίας μας, τὴν ἡποίαν Σὺ ἐλέπτυνας καὶ ἐξηγγένησας διὰ τῆς θείας ἀρμονίας τῆς μουσικῆς.

Πιστεύω, πλὴκλαυστε Διδάσκαλε, νὰ συγχωρήσῃς τὴν περὶ τὸ λέγειν ἀδυναμίαν ἐνὸς ἐκ τῶν μαθητῶν

Σου, Σὺ, ὁ ἡποῖος ἦσο προθυμότετος εἰς τὸ νὰ ὑποστηρίξῃς κάθε ἀδυναμίαν ἡμῶν. Πῶς ἡμπορεῖ νὰ ἐκφρασθῇ ἢ ἀπειρος πρὸς Σὲ εὐγνωμοσύνη ἡμῶν; Ἡ ἀγαθὴ Σου μνήμη θὰ μείνῃ ἀτεξίτηλος εἰς τὰς καρδίας μας, διὰ νὰ μᾶς ὑπενθυμίζῃ πάντοτε τὸ μέγιστον καὶ ἀπαράβατον καὶ ἐπιτακτικὸν καθῆκον ἡμῶν πρὸς Σὲ τὸν ἀγαθὸν γέροντα. Πιστεύομεν ὅτι θὰ μᾶς συγχωρήσῃς ἐὰν κατὰ τὴν παραῦσαν στιγμὴν, συγκεκινημένοι ὅσον οὐδέποτε, καταθέσωμεν πρὸ τοῦ σεπτοῦ Σου σκήνους τὸν στέφανον τῆς ἀμειώτου ἡμῶν εὐγνωμοσύνης. Πιστεύομεν ὅτι θὰ μᾶς συγχωρήσῃς, ἐὰν, κατεγόμενοι ὑπὸ ἀφάτου λύπης, ἀρκεσθῶμεν εἰς τὸ νὰ σοὶ εἴπωμεν:

Αἰωνία Σου ἢ μνήμη, ἀλησμόνητε ἡμῶν Διδάσκαλε.

Αἰωνία Σου ἢ μνήμη.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Τὸ ὑπὸ τοῦ ὁμογενοῦς τύπου δημοσιευθὲν *Εὐχαριστήριον* τῆς βαρυπενθούσης οἰκογενείας ἔχει ὡς ἑξῆς :

Ὑπὸ τὸ κράτος βαθείας συγκινήσεως διατελοῦντες διὰ τὰς τούσας ἐνδείξεις συμποθείας ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ προσφιλεστάτου μας

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΡΩΓΑΚΗ

(πρώην καθηγητοῦ τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς ἐν τῇ κατὰ Χάλκην Θεολογικῇ Σχολῇ)

καθῆκον ἀπαραίτητον θεωροῦμεν ἵνα ἀπευθύνωμεν δημοσίᾳ τὰς ἀπείρους καὶ θερμὰς ἡμῶν εὐχαριστίας πρὸς πάντας τοὺς διαφοροτρόπως μετασχόντας τῆς πληξάσης ἡμᾶς συμφορᾶς καὶ ἐκδηλώσαντας τὴν πρὸς τὸν ἀείμνηστον τιμὴν καὶ ἀγάπην.

Καὶ πρωτίστως καθυποβάλλομεν τὴν διάπυρον καὶ εὐλοβῆ ἡμῶν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὴν Α. Θ. Π. τὸν Οἴκου μενικὸν Πατριάρχην Φώτιον τὸν Β', ἀγαθυνθέντα νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν πατριαρχικὴν Του μέριμναν, νὰ ἐπιδείξῃ τὸ πατρικὸν Του ἐνδιαφέρον καὶ νὰ ἀντιπροσωπευθῇ κατὰ τὴν κηδεῖαν διὰ τοῦ ὑπογραμματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου κ. Ἀδαμαντίου Κασαπίδου.

Ἐπίσης θερμὰς εὐχαριστίας ἀπονέμομεν πρὸς τοὺς προστάντας εὐγενοφρόνως τῆς κηδεῖας μητροπολίτην Δέρκων κ. Ἀμβρόσιον καὶ τὸν ἐπίσκοπον Μιλῆτου κ. Αἰμιλιανόν, πρὸς τὴν σεβαστὴν Ἐφορίαν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, τὴν κηδεύσασαν μεγαλοπρεπῶς τὸν ἀοίδιμον, σχολικῇ δαπάνῃ, πρὸς τὸν Σχολάρχην μητροπολίτην Σταυρουπόλεως, ὅστις διετρέφωσε τὴν πρὸς τὸν ἀείμνηστον ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν

κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀσθενείας αὐτοῦ καὶ κατὰ τὴν ἐνσκήψασαν συμφορὰν, παραστὸς εἰς τὴν κηδεῖαν μετὰ τῶν καθηγητῶν καὶ τῶν μαθητῶν τῆς ἀνωτάτης τάξεως τῆς Σχολῆς.

Ἰδιαιτέρως δὲ ἐκφράζομεν ἐγκαρδίους εὐχαριστίας πρὸς τὸν ἰσάδελφον φίλον τοῦ μακαρίτου ἄρχοντα Μ. Πρωτέκδικον κ. Γ. Πρωπαδόπουλον, ὅστις ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Στεφάνου μὲ τὸ κῆρος μουσικοῖστοριογράφου ἐξιστόρησε καλλιπέεστατα τὴν μουσικὴν δρασίαν τοῦ μακαρίτου διὰ λαμπροτάτου καὶ συγκινητικοῦ ἐπισηδείου. Εὐχαριστοῦμεν ὡσαύτως τὸν εὐρυμαθῆ καθηγητὴν κ. Ι. Παναγιωτίδην διὰ τὴν ὡραίαν παροφώνησίν του ἐξ ὀνόματος τῆς Σχολῆς καὶ τὸν ἐκ τῶν τελειοφοίτων κ. Βασίλειον Καρδαμένην διὰ τὴν συγκινητικὴν του προσφώνησιν.

Εὐχαριστίας ἐκφράζομεν θερμὰς πρὸς τοὺς καταθέσαντας στεφάνους, πρὸς τοὺς παρακολουθήσαντας τὴν κηδεῖαν οἰκείους καὶ φίλους, ἰδιαιτέρως δὲ πρὸς τοὺς τιμήσαντας διὰ τῆς παρουσίας των τὴν κηδεῖαν Σεβ. μητροπολίτας Πριγκηποννήσων κ. Θωμᾶν καὶ Λαοδικείας κ. Δωρόθεον, ἐκ τῶν ἐφόρων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, καὶ Αὐστραλίας κ. Τιμοθεον, ὡς καὶ πρὸς τὸν ἀρχιμ. κ. Γεράσιμον Καλοκαιρινόν.

Θερμὰς εὐχαριστίας ἐκφράζομεν πρὸς τοὺς εὐγενῶς μετασχόντας τῆς νεκρωσίμου ἀκολουθίας Ἄρχοντα Πρωτοψάλτην καὶ Λαμπαδάριον τῆς Μ. Ἐκκλησίας, ὡς καὶ πρὸς πάντας τοὺς ἱεροψάλτας.

Ἐγκαρδίους εὐχαριστίας ἐκφράζομεν καὶ πρὸς τὴν ἀξιότιμον Ἐφοροεπιτροπὴν τῆς κοινότητος τοῦ Ἁγίου Στεφάνου διὰ τὰς ὅλως ἰδιαιτέρας αὐτῆς φροντίδας πρὸς διεξαγωγὴν τῆς κηδεῖας ἐν πλήρει τάξει καὶ εὐκοσμίᾳ.

Ἡ βαρυπενθοῦσα οἰκογένεια

Γ. ΠΡΩΓΑΚΗ


SISMARCOLIO
MARCHIO